PEYNİRİMİ KİM KAPTI?

PEYNİRİMİ KİM KAPTI?

Yazar: Dr. Spencer Johnson
Orijinal Adı: Who Moved My Cheese?
Çeviren: Nazlı Uzunalı
Yayına Hazırlayan: Meltem Erkmen
Düzenleme: Nergis Değirmencioğlu
Baskı: Melisa Matbaası

10. Baskı: Mart 2009

ISBN: 975 331 190-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© Spencer Johnson 1998
G.T. Putnam's Sons, New York
Türkçe Yayım Hakkı: Kesim Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Melisa Matbaası:
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul
Tel: 0212 674 97 23 - 670 9729

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Güvercinlik Mah. Nurtaç Cad. İsabey Sk. No: 3 Kağıthane/İstanbul
Tel: 0212 294 46 00 pbx Faks: 0212 294 22 38
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com
İnternet adresi ve online alışveriş: www.yenisayfa.com

DR. SPENCER JOHNSON

PEYNİRİMİ KİM KAPTI?

Çeviri
Nazlı Uzunalı

Epsilon®

Abbott Labs
Bausch & Lomb
Bell South
Bristol Myers
Squibb
Citibank
Chase Manhattan
Eastman Kodak
Exxon
Georgia Pacific
General Motors
Goodyear
Greyhound
Lucent Technologies
Marriott
Mead Johnson
Mobil
Oceaneering
Ohio State University
State Farm
Textron
Texaco
Whirlpool
Xerox
Hastaneler
Devlet Daireleri
Birleşik Devletler Orduşu

ve diğer pek çok organizasyonda yüzlerce kişi "Peynirimi Kim Kaptı?"da anlatılan yöntemleden yararlanarak değişime adapte olmuyor ve yaşamında hatırlalar yaratıyor.

Basit ve Karmaşık

Bu öyküde anlatılan dört hayali karakter -Koklarca ve Koşarca adındaki fareler ile Mirın ve Kirın adındaki insancıklar- bizim basit ve karmaşık yönlerimizi temsil ediyorlar. Burada yaşımızın, ırkımızın, milliyetimizin ve cinsiyetimizin önemi yok.

Bazen değişimin kokusunu çabucak alan Koklarca, bazen hemen hareketе geçen Koşarca, bazen başına daha kötü şeyler gelmesinden korktuğu için değişime karşı koyan Mirın, bazen de zamanla değişimin daha iyi sonuçlar vereceğini görüp buna uyum sağlayan Kirın gibi davranıyoruz.

Hangi yönümüzü kullanmayı seçersek seçelim; ortak bir noktamız var: Hepimiz labirentte yolumuzu bulma ve değişen zamanda başarılı olma ihtiyacı duyuyoruz.

Önsöz

Öykünün Ardındaki Öykü

Sonunda size "öykünün ardındaki öykü" anlatabildiğim için çok mutluyum. Çünkü bu, "Peyniri-mi Kim Kaptı?"nın artık yazılmış olduğu anlamına gelir. Sonunda hepimiz bu güzel kitabı okuyabilecek ve bunu diğer insanlarla paylaşabileceğiz.

Yıllar önce Spencer Johnson bana mühteşem "Peynir" öyküsünü anlattığından beri bu günü bekliyorum.

Öyküyü duyar duymaz ne kadar güzel olduğunu, bundan sonra ne kadar işime yarayacağını düşünmüştüm.

"Peyniri-mi Kim Kaptı?" bir labirentte "Peynir" arayan dört sevimli karakterin yaşadığı değişimi anlatıyor. Burada "Peynir" yaşamda sahip olmak istediği-

miz herhangi bir şey; bir mesleği, ilişkiyi, paranı, büyük bir evi, özgürlüğü, sağlığı, ünü, huzuru ve hatta golf ya da tenis gibi bir aktiviteyi temsil eden bir metafor.

Hepimiz kendi Peynir'imizin peşindeyiz, çünkü bunun bizi mutlu edeceğine inanıyoruz. Elde ettiğimizde, bunu sımsıkı bağlanıyoruz. Kaybettiğimizde ya da biri bunu elimizden aldığında ise büyük bir bunalım yaşıyoruz.

Öyküdeki "Labirent" istediğiniz şeyi arayarak zaman geçirdiğiniz yeri simgeliyor. Bu, çalıştığınız şirket, içinde yaşadığınız toplum ya da sürdürdüğünüz ilişkiler olabilir.

Bu öyküyü tüm dünyada yaptığım konuşmalarda anlatıyorum. Daha sonra da bunun insanların yaşamında ne kadar büyük fark yarattığını duyuyorum.

İnanıp inanmamakta serbestsiniz; ama ortada bir gerçek var. Bu küçük öykü birçok kariyeri, evliliği, hatta hayatı kurtardı!

Yüzlerce örnekten biri, NBC'de tanınmış bir haberci olan Charlie Jones'un yaşadıkları. Charlie'nin öğrendiği prensipleri herkes uygulayabilir.

Charlie, Olimpiyat Oyunları sırasında spor haberci-

cinsiz var.

şey eskisi gibi değil. Artık daha esnek insanlara ihtiya-

Birileri "peynirimizi kapmaya" devam ediyor. Hiçbir bi Blanchard Eğitim ve Gelişim de sürekli değişiyor. da rekabetçi özelliğini korumaya çalışan her şirket gi-

Çünkü yalnızca ayakta kalmaya değil, aynı zaman- ğan ediyorum.

inanıyorum ve kitabı birlikte çalıştığım herkese armaBen "Peynirimi Kim Kaptı?"nın gücüne yürekten

ti. Bu, Charlie'nin yeni terfiler almasını sağladı.

Patronu da ondaki bu değişikliği ve enerjiyi fark et-

ladığını keşfetti.

manın kendini daha iyi ve daha genç hissetmesini sağ-

Bu onun kendine güvenini ve tutumunu değiştir- mesini sağladı. Patronunun "onun Peynir'ini kaptığı- nı" fark etti. Değişime adapte oldu. Yeni bir şey yap-

Sonra "Peynirimi Kim Kaptı?" öyküsünü duydu.

yordu. Öfkesini her şeye, herkese yansıtmaya başla- mıştı. liği alanında büyük başarılar elde etmişti. Patronu, onun artık başka bir alanda çalışacağını söylediğinde çok şaşırdı ve mutsuz oldu. Takdir edilmediğini hisset- miştı ve çok öfkeliydi. Bunun adil olmadığını düşünü-

İnsanlara bu öykülyü anlattığımda, negatif enerji-
min boşaldığını hissettim. Öykülyü dinleyenler gelip
bana teşekkür ettiler ve şirketteki değişiklikleri farkl
bir açıdan görmenin onlara ne büyük bir yarar sağlada-
ğını söylediler.

Kısacık bir zamanda okuyacağınız bu öykünün et-
kisi öyle büyük olacak ki inanamayacaksınız.

Sayfalar çevirirken kitabın üç bölümden oluştuğu-
nu göreceksiniz. Birinci bölümde, eski sınıf arkadaşla-
rı bir araya geliyorlar ve yaşamlarında meydana gelen
değişimlerden söz ediyorlar. İkinci bölüm, kitabın çe-
kirdeğini oluşturuyor. "Öykü" bölümünde farelerin
değişime daha kolay uyum sağladıklarını, çünkü her
şeyi basit bir şekilde ele aldıklarını görüyoruz. Oysa
iki insancığın karmaşık beyinleri ve insani duygular
her şeyi karmaşıklaştırıyor. Bu, farelerin daha akıllı
olduğu anlamına gelmiyor. Hepimiz insanların farele-
den daha akıllı olduğunu biliyoruz.

Ancak, dört karakterin yaptıklarını izlerken ve fare-
ler ve insancıkların bizim farkl -basit ve karmaşık-
yönlerimizi temsil ettiğini gözlemlerken, değişim
durumunda işe yarayan basit şeyleri yapmanın bizim
yararımıza olduğunu görüyoruz.

Üçüncü bölümde ise sınıf arkadaşları bu öykünün onlara ne ifade ettiğini tartışıyorlar.

Daha önce bu kitabın prova baskısını okuyan bazı kişiler son bölüme geçmeden önce öykülü kendileri yorumlamayı tercih ettiler. Bazıları ise bu bölümü okudukları; çünkü bunun kendilerine yeni bir bakış açısı kazandıracağını düşündüler.

Umarım siz de bu öykülde yeni ve size yararlı olabilecek bir şeyler bulursunuz. Bu kitabın değişime uyum sağlamanızı ve başarıya ulaşmanızı sağlamasını yürekten dilerim.

Ken Blanchard
San Diego, 1998

DEĞİŞİMİ
KİM
KAPTI?

Bir Söyleşi
Şikago

Güneşli bir pazar günü, eski sınıf arkadaşları öğle yemeğinde bir araya geldiler. Önceki gece okullarının mezunlar gününe katılmışlardı. Şimdi ise birbirlerinin yaşamlarında neler olup bittiği konusunda daha fazla şey öğrenmek istiyorlardı. Bir süre şakalaştıktan sonra, güzel bir yemeğin ardından, ilginç bir söyleşiye girıştiler.

Sınıfın en popüler öğrencilerinden olan Angela, "Yaşam kesinlikle okuldayken düşlediğimizden çok farklı şeyler getirdi," dedi. "Çok şey değişti."

"Buna hiç şüphe yok," diye karşılık verdi Nathan. Diğerleri Nathan'ın hemen hiç değişmeden faaliyetini

sürdüren, tanımış bir aile şirketinde çalıştığını bili-
yorlardı. Bu nedenle, bu sözleri duyunca şaşırdılar.
"Peki, bir şeyler değiştikçe bizim değişmek istemedi-
ğimizi fark ettiniz mi hiç?" diye sordu Nathan.

Carlos yanıt verdi: "Sanırım değişime karşı koyu-
yoruz, çünkü değişiklikten korkuyoruz."

"Carlos, sen futbol takımının kaptanıydın," dedi
Jessica. "Senin herhangi bir şeyden korktuğunu söyle-
yeceğini düşünmemiştim hiç."

Ev kadınlığından şirket yöneticiliğine kadar pek
çok farklı yöne dağılmış olmalarına karşın, benzer
duygular yaşadıklarını anlayınca güldüler.

Hepsi son yıllarda yaşamlarında meydana gelen
beklenmedik değişiklikle baş etmeye çalışıyorlardı.
Ve çoğu bu konuda pek de başarılı olmadığını kabul
ediyordu.

Michael, "Eskiden değişiklikten korkardım," dedi.
"Bir kez işimizde büyük bir değişiklikle karşılaşınca
ne yapacağımızı bilemedik. Pek de farklı bir şey yap-
madık; sonuçta az kalsın işimizi kaybediyorduk."

"Bu durum," diye devam etti, "her şeyi değiştirive-
ren komik bir öykücük duyana kadar sürdü."

"Nasıl yani?" diye sordu Nathan.

“Öykü benim değişime karşı bakış açımı değiştirdi. Sonra da hem işte hem de evde her şey çok iyi gitmeye başladı.

“Öykü’yü şirketteki diğer insanlarla paylaştım. Onlar da başkalarına anlattılar. Çok geçmeden çok daha iyi işler yapmaya başladık, çünkü değişime daha iyi adapte olmuştuk. Diğer insanlar da bunun yararlarını özel yaşamlarında da görebileceklerini söylediler.”

“Nasıl bir öykü bu?” diye sordu Angela.

“Adı ‘Peynirimi Kim Kaptı?’“

Gruptakiler güldüler. “Sanırım şimdiden sevdim,” dedi Carlos. “Bize de anlatır mısın?”

“Elbette,” diye karşılık verdi Michael. “Hem de severe. Zaten çok kısa.” Ve anlatmaya başladı:

Öykü

Bir zamanlar çok uzaklarda bir yerde, kırmızılarını doyurmak ve mutlu olmak için peynir arayan tavşanlar kentte koşuşturup duran dört küçük karakter varmış.

Farelerin adı Kokulca ve Koşarca imiş. Fareler kadar küçük olan, ancak tıpkı gümüşü insanlar gibi davranan insancıklarını adları ise Mırın ve Kırın'mış.

Bunlar çok küçük oldukları için, ne yaptıklarını görmek çok zormuş. Ama iyice yaklaşıp baktığınızda göreceğiniz şeyler sizi şaşırtabilirmiş.

Fareler ve insancıklar labirentte tüm zamanlarını kendi özel peynirlerini arayarak geçiriyorlarmış.

Basit kemirgen beyinlere ama güçlü içgüdülere sa-

hip fareler, bütün fareler gibi sert ve delikli peynirleri-ni arıyorlarmış.

Pek çok inançla dolu beyinlerini kullanan Mirra ve Kirra adlı insancıklar ise kendilerini mutlu ve başarılı kılacağına inandıkları, büyük P ile başlayan çok farklı Peynir'lerini aramaktalarmış.

Farelerle insancıklar birbirlerinden çok farklılar-mış, ama bir tek ortak özellikleri varmış. Her sabah eşofmanlarını ve koşu ayakkabılarını giyiyor, evlerin-den çıkıp labirentte peynirlerini aramaya gidiyorlar-mış.

Labirent koridorlardan ve odalardan oluşuyormuş. Bunlardan bazılarında çok güzel peynirler varmış. Bu-nun yanında hiçbir yere açılmayan karanlık köşeler, çıkmaz yollar da bulunuyormuş. Burada kaybolmak işten bile değilmiş.

Ancak yolunu bulabilenler için, labirent, çok daha güzel bir yaşam sürmeyi sağlayacak sıralarla doluymuş.

Koklarca ve Koşarca adlı fareler peynir bulmak için basit bir yöntem olan deneme yanılma yöntemini kullanıyorlarmış. Bir koridorun sonuna kadar koşu-yorlar, bir şey bulamayınca dönüp bir başkasına giri-yorlarmış.

Koklarca kocaman burnunun yardımıyla koku alarak, yönü aşağı yukarı tayin ediyormuş. Koşarca dahemen o yöne doğru koşmaya başlıyormuş. Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi kaybolurlar, yanlış yollara giriyorlar ve duvarlara çarpıyorlarmış. Ama bir süre sonra yollarını buluyorlarmış.

Fareler gibi, Murn ve Kırın adlı insancıklar da düşünme yeteneklerini ve geçmiş deneyimlerinden edindikleri bilgileri kullanıyorlarmış. Ancak onlar Peynir'i bulma konusunda daha sofistike yöntemler geliştirmek için karmaşık beyinlerini kullanıyorlarmış.

Bazen başarılı oluyorlarmış. Ancak bazen de güçlü insan inanç ve duygular labirentteki yaşamı daha karmaşık ve zorlu hale getiriyormuş.

Sonunda hepsi kendi yollarıyla aradıkları şeyi keşfetmişler. Bir gün bir koridorun sonunda, P Peynir İstasyonu'nda aradıklarını türde peyniri bulmuşlar.

Ondan sonra her sabah, fareler ve insancıklar, koşu ayakkabılarını giyip P Peynir İstasyonu'na koşmuşlar.

Çok geçmeden de kendi rutinlerini tuttururlar.

Koklarca ve Koşarca her sabah erkenden uyanıp labirentte, hep aynı şekilde koşmaya devam etmişler.

Son durakların vardıklarında koşu ayakkabıların çıkarıyor, bağcıklarından bağlayıp boyunlarına asıyorlarmış. Böylece ihtiyaç duydukларında bunlara hemen ulaşabiliyorlarmış çünkü. Sonra da peynirin tadını çıkarıyorlarmış.

Başlangıçta Mirra ve Kirin da P Peynir İstasyonu'na koşup kendilerini bekleyen yeni peynirlerin tadına bakıyorlarmış.

Ama bir süre sonra insancıklar yeni bir sistem benimsemişler.

Her sabah biraz daha geç uyanmışlar, daha yavaş giyinmişler ve P Peynir İstasyonu'na yürümüşler. Nasıl olsa Peynir'in nerede olduğunu ve ona nasıl ulaşacaklarını biliyorlarmış artık. Bu yüzden acele etmiyorlarmış.

Peynir'in nereden geldiği, bu Peynir'i oraya kimin koyduğu konusunda hiçbir fikirleri yokmuş. Orada oldukları biliyorlarmış sadece.

P Peynir İstasyonu'na varır varmaz hemen yerleşiverir, kendilerini evlerinde hissediyorlarmış adeta. Eşofmanlarını ve koşu ayakkabılarını çıkarıyor, terliklerini giyiyorlarmış. Peynir'i buldukları için çok rahatlarmış.

“Ne güzel!” diyormuş Mirra. “Burada bize sonsuza kadar yetecek Peynir var.” İnsancıklar kendilerini mutlu ve başarılı hissediyorlar, güvende olduklarını düşünüyorlarmış.

Çok geçmeden, Mirra ve Kirra P Peynir İstasyonu'nda buldukları Peynir'i kendi peynirleri olarak görmeye başlamışlar. Burası öyle büyük bir Peynir kaynağıymış ki bir süre sonra evlerini de buranın yakınına taşımışlar ve bunun çevresinde bir sosyal yaşam kurmuşlar.

Kendilerini daha da fazla evlerinde hissedebilmek için, duvarlara, Peynir'le ilgili, bakteryla gülümseme-lerine yol açan deyişler ve Peynir resimleri asmışlar. Birinde şöyle diyormuş:

Peynire
Sahip Olduğunu
Bilmek Mutluluk
Vericidir.

Zaman zaman Murat ve Kıvırcık arkadaşlarını alıp Peynir İstasyonu'ndaki Peynir'lerini görmeye götürüyorlarmış. "İyi Peynir, değil mi?" diye soruyorlarmış gururla. Bazen Peynir'lerini arkadaşlarıyla paylaşıyorlarmış, bazen de paylaşmıyorlarmış.

"Bu Peynir'i hak ettik," diyormuş Murat. "Çünkü bulabilmek için çok çalıştık." Sonra da kocaman bir parça koparıp ağzıyle yiyormuş.

Sonunda da her zaman yaptığı gibi uyuyakalıyormuş.

Her akşam insancıklar eve elleri kolları Peynir'le dolu dönüyorlarmış. Ertesi sabah da daha fazlasını almak için yine istasyona gidiyorlarmış.

Bu durum bir süre böyle devam etmiş.

Aradan zaman geçtikçe Murat ve Kıvırcık'ın rahatlığı küstahlığa dönüşmüş. Öyle rahatlamışlar, öyle rahatlamışlar ki neler olup bittiğini fark etmemişler bile.

Koklarca ve Koşarca da aynı rutini sürdürüyorlarmış. Her sabah gidip Peynir İstasyonu'nun çevresinde dolaşıyorlar, kokluyorlar, koşuşturup duruyorlarmış. Bir önceki güne göre bir değişiklik var mı diye etrafı kolaçan ediyorlarmış. Sonra da oturup peynirlerini kemiriyorlarmış.

Ayın gün Mırın ve Kırın da P Peynir İstasyonu'na gitmişler. Her gün meydana gelen değişikliklere hiç misşler.

Hiç vakit kaybetmeden Yeni Peynir arayışına girişmiş.

Koşmaya başlamış. Koklarca da ona yetişmeye çalışıyormuş.

Koklarca burnunu dikmiş, koklamış ve Koşarca'ya başıyla işaret etmiş. Koşarca Labirentte vargüçüyle koşmaya başlamış. Koklarca da ona yetişmeye çalışıyormuş.

İkisi de labirente şöyle bir bakmışlar. Sonra onların da değişmesi gerekiyormuş.

Peynir İstasyonu'ndaki durum değişmiş. Bu yüzden Farelere göre sorun da çözümü de çok basitmiş. P inançlarla da kendilerini sınırlamazlar.

Fareler her şeyi çok fazla incelemezler. Karmaşık geçirmişler ve bağcıklarını bağlamışlar.

Birbirlerine bakmışlar, birbirine bağlayıp boyunlarına astıkları koşu ayakkabılarını çıkarıp ayaklarına bi bilİyorlarmış.

Hiç şaşırmamışlar. Çünkü her gün peynirin biraz daha azaldığını gördüklerinden kendilerini kaçınılmaz sona hazırlamışlar ve içgüdüsel olarak ne yapacaklarını bakmışlar ki Peynir'den eser yok!

Bir gün P Peynir İstasyonu'na vardıklarında bir de

dikkat etmediklerinden, o gün de orada Peynir bulasıp olmaktan daha fazla şey ifade ediyormuş.

Peynir bulmak hiç de kolay değilmiş ve bu, insanlara sadece her gün yiyebilecek kadar Peynir'e sahip olmaktan daha fazla şey ifade ediyormuş.

Peynir'i bulmak, insancıkların mutlu olmak için ihtiyaç duydukları sandıkları şeyi elde etmenin yolunu. Peynir onlara, zevklerine bağlı olarak, kendilerince bir şeyler ifade ediyormuş.

Bazıları için Peynir bulmak maddi şeylere sahip olmakmış. Bazıları için de sağlığın tadını çıkarmak, ruhsal olarak kendini iyi hissetmek anlamına geliyormuş.

Kimi için Peynir kendini güvende hissetmek, bir gün sevgi dolu bi aileye sahip olmak ve Çedar Yolu'nda sevimli bir kulübecik almakmış.

Mimi için ise Peynir diğerlerini yöneten Büyük Peynir olmak ve Kaşar Tepesi'nde bir ev almak anlamına geliyormuş.

Peynir onlar için önemli olduğundan, iki insancık uzun süre ne yapacaklarını düşünmüşler. Yapabilecekleri tek şey P Peynirsiz İstasyonu'nu iyice araştırıp Peynir'in gerçekten kaybolup kaybolmadığına bakmakmış.

Koklarca ve Koşarca çabuk çabuk hareket ederken, Mimi ve Kimi başlarına gelen adaletsizliğe kızıp söyleyarmış.

Her şeye mimi kimi ediyorlarmış. Kimi bunalmaya başlamış. Peynir'i yarın orada bulamazlarsa ne ola-

mış:

O akşam eve aç ve umutları yıkılmış bir halde gitmişler. Ama çıkmadan önce, Kırın duvara şunları yazdığını duymuşlardı:

İnsancıklar bir türlü inanamıyorlarmış. Nasıl olmuş bu? Kimse onları uyarmamış ki! Böyle olacağını düşünmemişler.

Peynir'e göre yapmış.

Gelecekte yönelik bütün planlarını Peynir, çalkmış?

Peynir Senin İçin
Ne Kadar
Önemliyse, Onu
Bulmayı O Kadar
Çok İstersin.

Ertesi sabah Murat ve Kıvanç evden çıkıp Peynir İstasyonu'na gittiler. Hâlâ Peynir'lerini bulmayı umuyorlardı.

Ancak durum değişmemiş, Peynir yokmuş. İnsancıklar ne yapacaklarını bilemiyorlarmış. İki heykel gibi hareketsiz, kalakalmışlar.

Kıvanç gözlerini sımsıkı yummuş, elleriyle de kulaklarını tıkamış. Her şeyi unutmak istiyormuş. Peynir'in yavaş yavaş azalmış olduğunu bilmek istemiyormuş. Her şeyin bitten olduğuna inanıyormuş.

Murat durumu tekrar tekrar gözden geçirmiş. Genişbir inanç sisteminе sahip kalmasık beyni yavaş yavaş devreye girmiş. 'Bunu bana neden yaptılar?' diye düşünmüş. 'Burada neler oluyor?'

Sonunda Kıvanç gözlerini açmış, çevresine bakınmış ve "Bu arada Kokılarca ve Koşarca nerededeler?" diye sormuş. "Sence bizim bilmediğimiz bir şey biliyor olabilirler mi?"

Murat bunun kıvırmış: "Ne biliyor olabilirler ki?"

Sonra devam etmiş: "Onlar basit fareler. Sadece olanlara tepki verirler. Biz insancıklarız. Özeliz biz. Bunu göreblmemiz gerekir. Üstelik biz daha iyisini hak ediyoruz."

meye çalışırlarken, Koklarca ve Koşarca yollarına devam ediyorlardı. Kirin ve Mirin ne yapmaları gerektiğine karar vermeye çalışırken, Koklarca ve Koşarca yollarına devam ediyorlardı.

Kirin bir öneride bulunmuş. "Belki de artık bu durum üzerinde durmaktan vazgeçip Yeni Peynir aramaya çıkmalıyız, ne dersin?"

"Hayır," diye karşı çıkmış Mirin, "ben işin kökenine inceğim."

"Ama şu anda pek akıllıca davranmıyoruz. Burada bir şeyler değişiyor. Belki de bizim de değişmemiz ve bazı şeyleri farklı yapsamız gerekiyor."

"Neden değişmemiz gerekiyor?" diye sormuş Mirin. "Dedim ya, biz özeliz. Bu bizim başımıza gelmeliydi. Geldiyse bile, bundan biraz olsun yarar sağlamalıyız."

"Neden yarar sağlamalıyız?"

"Çünkü biz hak ediyoruz."

"Neyi hak ediyoruz?"

"Peynirimizi."

"Neden?" Kirin merak etmiş.

"Çünkü bu sorunu biz yaratmadık," demiş Mirin. "Bunu başkası yapıı ve biz de bundan bir şeyler çıkarmalıyız."

Kirin bir öneride bulunmuş. "Belki de artık bu durum üzerinde durmaktan vazgeçip Yeni Peynir aramaya çıkmalıyız, ne dersin?"

"Hayır," diye karşı çıkmış Mirin, "ben işin kökenine inceğim."

Bazen onların Yeni Peynir bulduklarını ve bunun bunun uzun süre devam etmeyeceğini de biliyormuş.

Kırın fare dostları Kokarca ve Koşarca'yı düşünmüş. Ellerinde hiçbir bilgi olmaksızın, labirentte koşturup dururken çok zorlandıklarına inanıyormuş. Ama yardımcı peynir bulup bulamadıklarını merak etmiş ve onların peynir bulup bulamadıklarını öğrenmek istiyordu.

Daha önce hiç görmedikleri bir yere, Y Peynir İstasyonu'na gelene kadar da bulamamışlar.

Y Peynir İstasyonu'na girdiklerinde gözleri şenlenmişti. Aradıklarını bulmuşlar: büyük bir Peynir kaynağı!

Gözlerine inanamıyorlarmış. Daha önce hiçbir fare bu kadar çok peyniri bir arada görmemiş.

Bu arada, Mırın ve Kırın hâlâ durum değerlendirmesi yapmakla meşguller. Artık hiç Peynirleri olmadığı için çaresizlermiş. Giderek daha fazla öfkelenmeye başlıyorlar, içinde bulundukları durumdan ötürü birbirlerini suçluyorlarmış.

Mırın fare dostları Kokarca ve Koşarca'yı düşünmüş ve onların peynir bulup bulamadıklarını merak etmiş. Ellerinde hiçbir bilgi olmaksızın, labirentte koşturup dururken çok zorlandıklarına inanıyormuş. Ama bunun uzun süre devam etmeyeceğini de biliyormuş.

larını da beraberlerinde götürmüşler.

Böylece insancıklar her gün ayrı şeyi yapmaya devam etmişler. P Peynir İstasyonu'na gitmişler. Peynir bulamamışlar, eve dönmüşler ve endişeleriyle korkuya kapılmışlar.

Bu sözler üzerine Kırın'ın başarısız olma korkusu yeniden canlanmış ve Yeni Peynir bulma umudu yok olup gitmiş.

"Bunun için çok yaşlandım/' demiş Mırın. "Hem yolunu kaybedip aptal durumuna düşmek istemiyorum. Sen istiyor musun?"

"Hayır, değil," diye itiraz etmiş Kırın. "Daha önce labirentin pek çok yerini dolaştık. Yine yapabiliriz."

"Hayır," diye karşılık vermiş Mırın hemen. "Ben buraya seviyorum. Çok rahatım. Üstelik dışarısı çok tehlikeli."

"Hadi gidelim!" demiş birden.

Yeni Peynir'i gözünde ne kadar net canlandırsa, P Peynir İstasyonu'ndan çıkmayı o kadar çok istiyormuş.

Olup bitenleri kabul etmek istemiyorlarmış. Gözleri ne uyku girmiyormuş. Ertesi gün daha az enerjileri oluyormuş. Bu da onları daha da gergin ve huzursuz yapıyormuş.

Evleri artık beslenme yerleri değilmiş. Geceleri kâbuslar görüyorlar, bir daha asla Yeni Peynir bulamayacaklarını görüp korkuyla uyanıyorlarmış.

Yine de her gün P Peynir İstasyonu'na gidip oradaki bekliyorlarmış.

Murn, "Biliyor musun, daha sıkı çalışırsak aslında hiçbir şeyin düşündüğümüz kadar büyük bir değişiklik ge uğramadığını görebiliriz. Bence Peynir yakınlarda bir yerde. Belki de duvarın arkasına gizlenmiştir," demiş.

Ertesi gün yanlarına aletler almışlar. Murn keskiyi tutarken, Kurn da çekiçle vurmuş. Sonunda duvarda bir delik açmışlar. Ancak içeri bakтıklarında Peynir'in orada da olmadığını görmüşler.

Düş kırıklığına uğramışlar, ama sorunu çözebileceklerine inanıyorlarmış. İşe daha erken başlamışlar. Ne yazık ki duvarda koca bir delikten başka hiçbir şey elde edememişler.

Kirin, hareketle üretkenlik arasındaki farkı görme-ye başlamış.

"Belki de," demiş Mirin, "burada oturup neler ola-cağını görmeliyiz. Er ya da geç Peynir'imizi geri geti-recekler ne de olsa."

Kirin buna inanmak istiyormuş. Bu yüzden Mi-rin'la birlikte evle P Peynir İstasyonu arasında mekik dokumaya devam etmiş. Fakat Peynir'den ses seda yokmuş.

İnsancıklar açlık ve stres yüzünden giderek güçsüz düşüyorlarmış. Kirin durup beklemekten sıkılmaya başlamış. P Peynirsiz İstasyonu'nda ne kadar kalırlar-sa, durumun o kadar kötüleşeceğini anlamış.

Sonunda bir gün, Kirin kendi kendine gülmeye baş-lamış. "Bana bak Kirin!" demiş. "Sürekli aynı şeyleri yapıyorsun, sonra da neden hiçbir şey düzelmiyor di-ye soruyorsun. Düzelse saçmalık olmaz mıydı?"

Kirin labirente geri dönme fikrinden hoşlanmıyor-muş. Çünkü kaybolacağından emin miş ve Peynir'i de nerede bulacağını bilmiyormuş. Ama korkunun kendi-sine neler yaptığını görünce kendi kendisiyle alay etmiş.

Mirin'a sormuş: "Eşofmanlarımızı ve koşu ayakka-

yat bu! Hayat devam ediyor. Biz de devam etmeliyiz."

eskisi gibi olmaz. Bu da o zamanlardan biri, Murn. Ha-

"Bazen," demiş, "bir şeyler değişir ve bir daha asla

ri düşünüp yeniden cesaretini toplamış.

Sonra Yeni Peynir'i ve onun getireceği güzel şeyle-

kendine defalarca sormuş ve onu olduğu yerde tutan korkuları yeniden duymaya başladığını fark etmiş.

"Bilmiyorum," demiş Kırın. O da aynı sorular

Varsa bile ya sen bulamazsan?"

Murn karşı çıkmış: "Peki ya başka Peynir yoksa?

nir'e ihtiyacımız var."

getirmeyecekler. O Peynir düne aitti. Şimdi Yeni Pey-

temedim, ama şimdi anlıyorum ki Peynir'i asla geri

vermiş Kırın. "Ben de şimdiye kadar bunu görmek is-

"Çünkü Peynir ayağına gelmeyecek," diye karşılık

ni beklemiyorsun?"

muş. "Neden burada benimle kalıp Peynir'in gelmesi-

Murn, "Labirente dönmüyorsun değil mi?" diye sor-

Arkadaşının koşu ayakkabılarını giydiğini gören

rı düşünerek her şeyi kaldırmışlar.

buldukларında bir daha bunlara ihtiyaçları olmayacağ-

manların almış; çünkü P Peynir İstasyonu'da Peynir

bilarmıza nereye koyduk?" Bunları bulmak uzun za-

Cümle şöyleymiş:

Meryem'i aramaya başlamasını sağlayacağını umuyormuş. Ama Mirra bunu görmek istememiş.

Bunun Mirra'ın gülümsemesini, yumuşayıp Yeni yaptığı gibi, bu cümlenin etrafına bir peynir resmi çizmiş. Kirra küçük, sivri bir taş almış ve Mirra'ın okuması için duvara cıddi bir düşünce yazmış. Her zaman Mirra gülmemiş, kartşılık da vermemiş.

"Şimdi doğru labirente!" diye bağırmış.

Çıkmaya hazırlanırken, kendini daha canlı hissetmiş. Artık kendine güleblilyor, bir şeylere devam edebiliyormuş.

Mirra beyecanlı arkadaşına bakmış ve onu ikna etmeye çalışmış. Ancak Kirra'ın korkusu öfkeye dönüşmüş, hiçbir şey duymak istememiş.

Kirra arkadaşına karşı kabalık etmek istemiyormuş, ancak iksinin de ne kadar aptal görünebiğüni fark edince gülmekten alıkoyamamış kendini.

Değişmezsen
Sönüp
Gidersin.

Kirin başını uzattı, endişeyle labirente baktı. Böyle peyirsiz kalmaya nasıl razı olabildiğini düşünmüş.

O zamana dek hep labirentte başka Peyir olmayabileceğine, ya da kendisinin Peyir'i bulamayabileceğine inanmış. Bu korku dolu düşünceler onu hareketsizleştirmiş ve neredeyse öldürüyormuş.

Kirin gülümsemiş. Mirin'in şu soruyu sorduğunu biliyormuş: "Peyirimi Kim Kaptı?" Oysa kendisinin sorduğu soru farklıymış: "Neden daha önce davranıp Peyir'i kapmadım sanki?"

Labirentte yola çıktığında dönüp geldiği yere bakmış ve oranın ne kadar rahat olduğunu düşünmüş. Evet, orada Peyir yokmuş, ama bir şeyler onu çok iyi tanıdığı o yere çekiyormuş.

Bir an labirente girmek isteyip istemediğinden emin olamamış. Önündeki duvara bir söz yazmış ve birkaç dakika bunu bakmış:

Korkmasaydın
Ne
Yapardın?

Bunu düşünmüş.

Korkunun bazen iyi olduğunu biliyormuş. Bir şeyler yapmazsanız her şeyin daha kötüye gideceğinden korktuğunuzda, bu sizi hareket geçirir. Ama hiçbir şey yapmamaya kadar korkmak iyi değildir.

Kırın sağına, labirentin daha önce hiç görmediği tarafına bakmış ve korkmuş.

Sonra derin bir soluk almış, labirente girmiş ve binmeyen bir yere doğru ağır ağır koşmuş.

Yolunu bulmaya çalışırken bir an "Acaba P Peynir İstasyonu'nda çok mu bekledim?" diye endişelenmiş. Uzun süredir Peynir bulamadığı için çok zayıf düşmüş. Labirentte dolaşırken her zamankinden daha fazla zorlanıyormuş. Bundan sonra eline fırsat geçtiğinde değişime daha çabuk adapte olacağına dair kendi kendine söz vermiş. Bu her şeyi kolaylaştıracakmış çünkü.

Güçlükle gülümsemiş: "Geç olması hiç olmamasından iyidir."

Bundan sonraki birkaç gün boyunca Kırın orada burada küçük Peynir'ler bulmuş, ama bunlar hemen bitiyormuş. Kırın eve götürebileceği ve Mırın'ı labirentte Peynir aramaya çıkmaya ikna edebileceği kadar büyük bir Peynir bulmayı umuyormuş.

Ama henüz buna tam olarak güvenemiyormuş. Labirentin kafa karıştırıcı bir yer olduğuna kabul ediyormuş. Oraya son gidişinden beri çok şey değişmiş üstelik.

Tam ilerlemeye başladığını düşünürken, koridorlarda kayboluyormuş. İki ileri bir geri yürüyormuş adeta. Zorlandığı doğruymuş, ama yine de labirentte Peynir aramak onun korktuğu kadar da kötü değilmiş.

Zaman ilerledikçe Yeni Peynir bulma umuduunun gerçekçi olup olmadığını düşünmeye başlamış. "Çok mu büyük lokma yemeye kalkıştım acaba?" demiş kendi kendine. Sonra da gülmüş, yüzeek bir lokmasıbile yokmuş ki büyük olsun!

Ne zaman cesaretini kaybetmeye başlasa, kendisine, yaptığı şeyin bir parça Peynir bulamadan yaşamakta çok daha iyi olduğuna hatırlatmış. Kontrol onun elindeymiş çünkü durup, başına gelecekleri beklemek zorunda değilmiş.

Üstelik Koklarca ve Koşarca bunu yapabiliyorlarsa kendisi de yapabilirmiş.

Sonra geçmişe dönüp şöyle bir düşünmüş ve P Peynir İstasyonu'ndaki Peynir'in o zamana dek düşündüklerigibi bir gecede yok olmadığını anlamış. Peynir

azar azar kaybolmuş, geri kalan da bayatlamış. Tadı eskisi gibi değilmiş artık.

Hatta Peynir kütlenmiş bile olabilirmiş. Kırın bir şeyi kabul etmeliymiş: Eğer isteseymiş, başlarına gelecekleri görebilirmiş, ama görmemiş.

Kırın, olanlara gözlemlemesi ve değişime hazırlıklı olması halinde bu değişimin onu sarsmayacağını anlamış. Belki de Koklarca ve Koşarca'nın yaptığı buymuş.

Bir an durmuş ve duvara şunları yazmış:

Peynir Sık Sık
Kokla Ki
Bayatladığını
Anlayabilesin.

Ona yıllar gibi uzun gelen bir süre geçtikten sonra, Kırın, büyük bir Peynir İstasyonu bulmuş ve içi umut-la dolmuş. Ancak içeri girdiğinde diş kırıklığına uğra-mış, çünkü burası bomboşmuş.

"Hep bir boşlukla karşılaşıyorum," diye düşünmüş. Pes etmek üzereymiş.

Fiziksel gücünü kaybediyormuş. Kaybolduğunu biliyormuş ve kurtulamayacağından korkuyormuş. P Peynir İstasyonu'na geri dönmeyi düşünmüş. En azından Mırın oradaymış ve Kırın yalnız kalmaya-caksmış.

Sonra kendisine yine aynı soruyu sormuş: Korkma-saydın ne yapardın?

Kendi kendine itiraf ettiğinden bile çok daha fazla korkuyormuş. Her zaman neden korktuğunu bilmiyor-muş, ama bu zayıf durumunda korktuğu şeyin yalnız kalmak olduğunun bilincindeymiş. O bunun farkında değilmiş, ama korku dolu duygular onun hızlı ilerle-mesine engel oluyormuş.

Acaba Mırın yola çıkmış mı, yoksa hâlâ korkuları yüzünden hiçbir şey yapmadan öylece bekliyor muy-muş?

Kurın labirentte kendini en iyi hissettiği zamanlar hatırlamış. Bunlar hareket ettiği zamanlarmış.

Hem kendisine bir hatırlatıcı olması hem de Murın'a yol göstermesi umuduyla duvara şunları yazmış:

Yeni Bir
Yöne Doğru
Hareket Edersen
Peynir Bulman
Kolaylaşır.

Kırın önünde uzanan karanlık yola bakmış ve içi korkuyla dolmuş. Kendisini ne bekliyormuş? Buraası boş muymuş? Yoksa daha da kötüsü tehlikelerle mi doluymuş? Başına gelebilecek her türlü kötülüğü düşünmüş. Ölmekten korkuyormuş.

Sonra kendi kendine gülmüş. Korkularının her şeyi daha da kötüleştirdiğini anlamış. Bu yüzden korkmaması halinde yapacağı şeyi yapmış. Yeni bir yöne doğru ilerlemiş.

Karanlık koridorda koşarken gülümsemiş. Kendisi henüz farkında değilmiş, ama ruhunu besleyen bir şeyi keşfetmiş aslında. Artık bazı şeyleri oluruna bırakıyor, ne olduğunu bilmese bile, kendisini beklleyen şeylere güveniyormuş.

Büyük bir şaşkınlıkla, gideresk daha fazla keyif aldığını fark etmiş. "Neden kendimi bu kadar iyi hissediyorum?" diye düşünmüş. "Bir parça Peynir'im bile yok, nereye gittiğimi de bilmiyorum."

Çok geçmeden, neden kendini bu kadar iyi hissettiğini anlamış.

Bir kez daha durup duvara şunları yazmış:

Korkularının
Ötesinde Hareket
Edersen,
Kendini Özgür
Hissedersin.

Kırın kendi korkusunun tutsağı olduğunu anlamış.

Yeni bir yönde hareket etmek onu özgür kılmış.

Şimdi labirentin bu bölümünde esen serin meltemi hissediyor ve canlanıyormuş. Bir kez korkusunu yendikten sonra, her şey ona düşündüğünden de fazla kevif vermeye başlamış.

Uzun süredir kendini böyle hissetmemiş. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu unutuyormuş meğerse.

Her şeyi daha da güzelleştirmek için kafasında bir resim çizmeye başlamış. Bu ayrıntılı resimde, en sevdiği peynirlerin arasında otururken görmüş kendini. Hepsinden biter parça yediğini görmüş ve bu görüklerinin tadını çıkarmış. Sonra da bütün bu peynirlerin tatlarının ne kadar güzel olduğunu hayal etmiş.

Yeni Peynir'in görüntüsü gözünde netleştikçe, Kırın bunun daha gerçek olduğunu düşünüyor, bunu bahlecceğine dair inancı daha da güçleniyormuş.

Şöyle yazmış:

Daha Bulmadığım
Halde Yeni Peynirin
Tadını Çıkardığımı
Hayal Etmek Beni Bu
Peynire Götürüyor.

Kirin daha önce neden değişimin daha kötü sonuçlar doğuracağını düşündüğünü merak etmiş. Artık değişimin sonucunun daha iyi olabileceğini biliyormuş!

"Bunu neden daha önce göremedim?" diye sormuş Kirin kendi kendine.

Sonra labirentte daha büyük bir güç ve azimle koşmaya başlamış. Çok geçmeden bir Peynir İstasyonu görmüş ve girişe yakın bir yerde Peynir kırıntıları görünce içi heyecanla dolmuş.

Bunlar daha önce hiç görmediği türden Peynir'lermiş, ama harika görünüyorlarmış. Hepsinden tatmış, enfeslermiş doğrusu. Orada Peynir parçacıklarının çoğunu yemiş, biraz da daha sonra yemek ve belki de Mirin'la paylaşmak için cebine doldurmuş. Gücünü yeniden kazanmaya başladığını hissetmiş.

Büyük bir heyecanla Peynir İstasyonu'na girmiş. Ama yine hayal kırıklığına uğramış, içeris bomboş muş çünkü. Birileri daha önce oraya gelmiş ve sadece Peynir kırıntılarını bırakmış.

Kirin, daha erken davranmayış bol bol Yeni Peynir bulacağını anlamış.

Geri dönüp Mirin'in kendisine katılmaya hazır olup olmadığını öğrenmeye karar vermiş. Adımlarını hızlandırmış. Derken bir ara durup şunları yazmış:

Eski Peynir
Ne Kadar
Çabuk Unutursan
Yeni Peynir
O Kadar Çabuk
Bulursun.

Kiriş P Peynir İstasyonu'na geri dönmüş ve Miriş'i bulmuş. Ona Yeni Peynir parçacıklarından ikram etmiş, ama Miriş geri çevirmiş.

Miriş arkadaşının davranışını çok takdir ettiyse de şöyle demiş: "Yeni Peynir'den hoşlanacağını sanmıyorum. Buna alışkın değilim. Kendi Peynirimi geri istiyorum. İstediğimi bulana kadar değişmeyeceğim."

Kiriş düş kırıklığıyla başını sallamış ve gönülsüzce de olsa kendi yoluna devam etmiş. Labirentin en uzak noktasına ulaştığında, arkadaşını özlemiş, ama keşfetiği şeyler çok hoşuna gitmiş. Bulmayı umduğu şeyin büyük bir Peynir kaynağı olduğuna anlamadan önce de, onu mutlu eden şeyin sadece Peynir'e sahip olmak olmadığını fark etmiş.

Korkuları onu yönetmediği zaman mutluymuş. Yaptığı şeyi seviyormuş.

Bunu bilen Kiriş, artık kendini P Peynir İstasyonu'nda, Peynir'siz kaldığında hissettiği kadar güçsüz hissetmiyormuş. Korkusunun onu durduramayacağını yeni bir yönde ilerlediğini bilmek ona güç kazandırmış.

Şimdi ihtiyaç duyduğu şeyi bulmanın an meselesi olduğunu biliyormuş. Aslında aradığı şeyi çoktan bulduğuna ilişkin bir his varmış içinde.

Şunu anladığında gülümsemiş:

Labirentte
Arama Yapmak
Peynirsiz
Kalmaktan Daha
Güvenli.

Kırın bir kez daha, daha önce de olduğu gibi, korkulan şeyin tahmin edildiği kadar kötü olmadığını görmüş. İnsan katlanılmaz yaratığı korkuyla, her şeyi olduğundan daha kötü görüyormuş.

O zamana kadar Yeni Peynir'i hiç bulamamaktan korkmuş, ama aramaya başlamamış bile. Ancak yolculuğuna başladığından beri, koridorlarda, yolunu devam etmesine yetecek kadar Peynir bulmuş. Şimdi daha fazlasını arıyormuş. Yalnızca ileriye bakmak bile heyecan verici olmaya başlamış.

Eski düşüncelerini korkular ve endişeler gölgeliyormuş. Hep Peynir'i bulamamaktan ya da istediği kadar elinde tutamamaktan korkmuş. Yolunda gidebilecek şeyleri değil, yolunda gitmeyecek şeyleri düşünmüş hep.

Ama P Peynir İstasyonu'ndan ayrıldığından beri bu durum değişmiş.

Artık, sürekli değişimin, beklenenin de beklenmeyenin de, normal olduğunu biliyormuş. Değişim ancak beklemediğinizde ya da aramadığınızda sizi şaşırtabilirmiş.

İnançlarının değiştiğini görebiliyorsanız bunları yazmış!

Eski İnançlar
Sizi
Yeni Peşinire
Götürmez.

Kırın henüz yeni Peynir bulamamış, ama labirentte koşarken öğrendiği şeyleri düşünmüş.

Yeni inançları yeni davranışlara teşvik ediyormuş onu. Artık peynirsiz durumdayken davrandığından çok farklı davranıyormuş.

İnançları değiştirdiğinizde davranışları da değiştirebileceğiniz biliyormuş.

Değişimin size zarar verecceğine inanabilir ve bunu karşı çıkabilirsiniz. Ya da Yeni Peynir bulmanın değişimi kabullenmenizi sağlayacağına inanabilirsiniz.

Her şey sizin neye inanmayı seçtiğinize bağlıdır.

Kırın duvara bu kez şunları yazmış:

Yeni Peynir
Bulabileceğiniz Ve
Bunun Tadını
Çıkarabileceğiniz
Görüğünüzde,
Durumu
Değiştiriyoruz.

Kurın değişimi daha çabuk kabullense ve P Peynir İstasyonu'nu daha önce terk etse daha iyi durumda olacağını biliyormuş. O zaman kendini fiziksel ve ruhsal olarak daha güçlü hissedecek, Yeni Peynir bulmamın zorluğuyla daha kolay başedebilecekmiş. Değişmek yerine değişimi beklesеymiş, Peynir'i şimdi bile bulabilirmiş.

Yeniden büyük bir istekle labirentin başka bölümlerine gitmeye başlamış. Orada burada Yeni Peynir parçacıkları bulmuş. Gücünü ve güvenini yeniden kazanmış.

Geldiği yerleri düşündüğünde, duvarlara yazdığı yazılara memnun olmuş. Mırın'ın P Peynir İstasyonu'nu terk etmeye karar vermesi halinde bunların ona yol göstericı olduğunu düşünüyormuş.

Doğru yolda olduğunu umuyormuş. Mırın duvardaki elyazılarını okuduğunda yolunu bulabilecekmiş.

Duvara bir süredir düşündüğü bir şeyi yazmış:

Küçük Değişiklikleri
Erken Fark Etmek,
Meydana Gelebilecek
Büyük Değişiklikleri
Kolay Adapte
Olmayı Sağlar.

Bundan sonra Kirin geçmişten kurtulacak, geleceğe adapte olacakmış.

Daha büyük bir güç ve hızla, labirentte yolunu devam etmiş. Çok geçmeden beklenen şey olmuş.

Tam bu arayışın sonsuza dek süreceğini düşünmeye başladığı sırada, yolculuk -en azından bu bölümü- birden mutlu bir şekilde son bulmuş.

Kirin Y Peynir İstasyonu'nda Yeni Peynir bulmuş.

İçeri girdiğinde gördükleri karşısında küçük dilini yutacakmış neredeyse. Etraf o zamana dek hiç görmediği kadar çok Peynir'le doluymuş. Peynir'lerin bazıları da daha önce hiç görmediği türdenmiş. Bir an bunun gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu anlayamamış. Ta ki Koklarca ve Koşarca'yı görene kadar.

Koklarca Kirin'a başıyla selam vermiş. Koşarca da elini sallamış. Şişkin karnılarında, bir süredir orada oldukları anlaşılıyormuş.

Kirin da çabucak selam vermiş ve en sevdiği Peynirlerden birer parça ısırmış. Ayakkabıların ve eşofmanlarını çıkarıp, bunları ihtiyacı olduğunda kolayca giyebilecek şekilde yerleştirmiş. Sonra Peynir'lerin arasına dalmış. Doyduktan sonra bir parça taze Peynir alıp kaldırmış: "Yapışın Değişim!"

Yeni Peynir'in tadını çıkarırken, öğrendiklerini düşünmüş.

Değişimden korkarken, artık var olmayan Eski Peynir'in hayaline takılıp kaldığını anlamış.

Onu değiştiren şey neymiş peki? Açlıktan ölme korkusu mu? 'Evet, bunun da etkisi oldu,' diye düşünmüş.

Sonra gülmüş ve değişimin kendi kendisine ve yaptığı şeyin yanlışlığına gülmeyi öğrendiğinde başladığını fark etmiş. Değişimin en hızlı yolu kendi hatalarına gülebilmek, sonra da bunu unutup devam edebilmekmiş.

Fare dostları Koklarca ve Koşarca'dan yolunu devam etme konusunda çok şey öğrendiğini düşünmüş. Onlar olayları gereğinden fazla incelemiyor, karmaşıklaştırmıyorlarmış. Durum değiştiğinde ve birileri Peynir'i kaptığında değişmişler ve Peynir'in peşine düşmüşler. Bunu hatırlayacakmış.

Kırın harika beyninі, farelerin insancıklardan daha iyi yaptığı şeyi yapmak için kullanmış.

Geçmişte yaptığı hataları düşünmüş ve bunları gelecğini planlamak için kullanmış. Değişim ile başetmek için şunlar gerekliymiş:

- Bazı şeyleri basit, esnek tutma ve hızlı hareket etme ihtiyacının bilincinde olmak.
- Olayları karmaşıklaştırmamak ve korku dolu inançlarla kafanızı karıştırmamak gerektiğini bilmek.
- Küçük değişimlerin başladığını fark etmek ve böylece olası büyük değişikliklere karşı hazırlıklı olmak.

Kırın daha hızlı adapte olması gerektiğini biliyormuş; çünkü zamanında adapte olmazsanız hiç adapte olamayabilirmişsiniz.

Bunun yanı sıra Kırın bir şeyi daha kabul ediyormuş, değişimin en büyük unsuru kişinin içindeymiş ve kişi kendisi değişene kadar hiçbir şeyin daha iyiye gitmesi mümkün değilmiş.

Ancak belki de en önemlisi, Kırın'ın, kişi fark etse de etmese de dışarıda her zaman Yeni Peynir'in bulunduğunu anlamasıymış. Korkularınızı geride bırakıp maceranın keyfini çıkardığınızda, bu Peynir ödül olarak sunuluyormuş size.

Elbette bıraz korku da gerekliymiş, çünkü tehlikelerden de korunmak gerekiyormuş. Fakat Kırın korkularının çoğunun mantıksız olduğunu ve gerekli olduğu halde onu değişimden alıkoyduğunu görmüş.

Başlangıçta bundan hoşlanmasa da değişiklik onu daha iyi Peynir bulmaya götürmüş.

Hatta kendisinin bile yönünü daha iyi bulmasını sağlamış.

Öğrendiklerini haturlarken arkadaşı Murra'ı düşünmüş. Onun, kendisinin P Peynir İstasyonu'nun duvarlarına ve labirentte diğer duvarlara yazdıklarını okuyup okumadığını merak etmiş.

Acaba Murra yolunu devam edip ilerlemeye karar vermiş mi? Labirente girip yaşamını daha iyi kılacak şeyleri keşfetmiş mi?

Kırra P Peynir İstasyonu'na dönüp Murra'yı bulmayı düşünmüş. Yolunu bulabileceğini tahmin ediyormuş. Murra'ı bulduğunda, ona, içinde bulunduğu kötü durumdan nasıl kurtulabileceğini anlatabilecekmiş. Ama sonra daha önce de arkadaşının değişmesini sağlamaya çalıştığını haturlamış.

Murra rahatına kıymalı, korkularından kurtulmalı ve kendi yolunu bulmalıymış. Bunu ondan başka kimse yapamazmış, başka kimse bunu ona anlatamazmış. Bir şekilde, kendisini değiştirmenin ona sağlayacağı yararları görmeliymiş.

Kırra, Murra'a yeterince ipucu bıraktığını düşün-

miş. Mırın duvardaki elyazılarını okuduğunda yolunu bulabilecekmiş.

Daha da ileri gidip, Y Peynir İstasyonu'nun genmiş duvarına öğrendiklerinin bir özetini yazmış. Bunları ezberlemeye koşuldu bir peynir çizmiş. Sonra da yazdıklarını gülümseyerek okumuş:

DUVARDAKİ ELYAZILARI

Değişim Gerçekleşiyor
Peyniri yavaş yavaş
götürüyorlar.

Değişime Hazırlık
Peynirin kaplmasına
karşı hazırlıklı ol.

Değişimin Gözlenmesi
Peyniri sık sık kokla ki
bayatladığını anlayabilesin.

Değişime Çabuk Adapte Olmak
Eski Peynir'i ne kadar
çabuk unutursan
Yeni Peynir'in tadını o
kadar kolay çıkarırsın.

Değişim
Peynir kaplıyor.

Değişimin Tadını Çıkarmak
Maceranın keyfini sür ve
Yeni Peynir'in tadını çıkar.

Hızlı Değişime Çabuk Adapte Olmak ve Yine Bunun Tadını Çıkarmak
Peyniri yavaş yavaş
götürüyorlar.

Kırın P Peynir İstasyonu'ndan beri ne kadar yol al-
dığını biliyormuş, ama çok fazla rahatlarsa geri gide-
bileceğini de biliyormuş. Her gün Y Peynir İstasyo-
nu'ndaki Peynir'in durumunu kontrol ediyormuş.
Beklenmedik değişimler karşısında şaşkınlığa düşme-
mek için elinden geleni yapacakmış.

Hâlâ bol bol Peynir'i olduğunu anladığında, labi-
rente çıkıyor, çevresinde olup bitenlerden haberdar ol-
masını sağlayacak yeni yerler keşfediyormuş. Kendi-
sini rahat olduğunu bildiği bir bölgeye kapatmaktansa
gerçek seçenekleriin bilincinde olmanın daha güvenli
olduğunu biliyormuş.

Sonra, labirentte hareketin sesi olduğunu düşündü-
ğü bir ses duymuş. Ses yükseldikçe, birinin geldiğini
anlamış.

Gelen Mırın olabilir miymiş? Köşeyi dönen o muy-
muş yoksa?

Kırın gelenin arkadaşı olması için dua etmiş...

...son

Yoksa bu yeni bir başlangıç mı?

Bir Tartışma
Aynı Gün Daha Sonra

Michael, öyküsünü bitirdiğinde çevresine bakındı ve eski okul arkadaşlarının kendisine gülümsediğini gördü.

Bazıları ona teşekkür ettiler ve öyküden büyük bir ders aldıklarını söylediler.

Nathan gruptakilere sordu: "Daha sonra toplantıyı buna tartışmaya ne dersiniz?"

Bu öneri herkesin çok hoşuna gitti. Akşam yemeğinden önce buluşmaya karar verdiler.

O akşam bir otelin lobisinde toplandılar ve birbirleriyle Peynir ve Labirentle ilgili şakalar yapmaya başladılar.

Angela sordu: "Öykünde sizin rolünüz neydi? Koklarca mı, Koşarca mı, Murn mı yoksa Kurn mı?"

Carlos yanıt verdi: "Ben de bu akşam bunu düşünüyordum. Spor malzemeleri işine başlamadan önce ben de değişimle ilgili bir zorluk yaşamıştım.

"Koklarca değildim. Durumun kokusunu önceden almadım ve değişimi önceden görmedim. Koşarca da değildim, hemen hareket geçmedim.

"Daha çok bildiği yerde kalan Murn'a benziyordum. Gerçek şu ki, değişimle uğraşmak istemiyordum. Hatta bunu görmek bile istemiyordum."

Carlos'la okul yıllarından beri sıkı bir dostluk yaşayan Michael, "Biz burada neden söz ediyoruz, dostum?" diye sordu.

"İşlerdeki beklenmedik değişimlerden," diye yanıt verdi Carlos.

Michael güldü: "Kovuldun mu?"

"Yeni Peymir'i aramaya çıkmak istemedim diyebilirız. Değişim yaşamamak için iyi bir sebebim olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden de çok üzüldüm."

Başlangıçtan beri sessiz kalmayı tercih eden bazı okul arkadaşları rahatladılar ve konuşmaya katıldılar. Orduya katılan Frank de bunlardan biriydi.

"Mirra bana bir dostumu hatırlatıyor," dedi Frank. "Bu arkadaşının departmanı kapanmak üzereydi, ama o buna görmek istemiyordu. İnsanların yerini değiştirip duruyordu. Firmada daha esnek olmak isteyen birçokları için yeni seçenekler oluğunu ona göstermek istedik, ama o değişmek zorunda olduğunu düşünmüyordu. Departman kapandığında tek şaşıran o oldu. Şimdi olmaması gerektiğini düşündüğü değişikliğe adapte olmak için büyük çaba harcıyor."

Jessica araya girdi: "Ben de değişimi yaşamamam gerektiğini düşünüyordum, ama Peynir'imi birden fazla kez kaptılar."

Nathan dışında gruptaki herkes güldü.

"Belki de olay budur," dedi Nathan. "Değişimi hepimiz yaşıyoruz."

"Keşke ailem Peynir öyküsünü daha önce duysaydı," diye ekledi sonra. "Ne yazık ki biz de işimizde meydana gelen değişimleri görmek istemedik ve artık çok geç. Birçok mağazamızı kapatmak zorunda kaldık."

Diğerleri buna çok şaşırdı, çünkü Nathan'ın onun yıllarca rahat yaşamasını sağlayacak güvenli bir işe sahip olduğunu düşünüyorlardı.

"Ne oldu?" diye merak etti Jessica.

"Kasabamızda geniş bir yelpazesi ve düşük fiyatlarla bir hipermarket açılınca küçük mağazalar zincirimiz eski moda kaldı. Bununla rekabet edemedik.

"Şimdi Koklarca ve Kosarca gibi değil de Murn gibi olduğumuzu görüyorum. Olduğumuz yerde kaldık ve değişmedik. Olanları göz ardı ettik. Şimdi büyük bir sorun yaşıyoruz. Kırın'dan bir iki ders alabilirdik oysa."

Başarılı bir işkadını olan Laura o zamana kadar pek az konuşmuştu. "Bu öğleden sonra ben de bu öykülyü düşündüm," dedi. "Nasıl Kırın gibi olabileceğimi düşündüm; yaptıklarımın yanlış olduğunu görebileceğimi, kendime güvenebileceğimi, değişip daha iyi olabileceğimi düşündüm. Ancak bir şeyi merak ediyorum. Burada kaç kişi değişmeden korkuyor?"

Hiç kimse cevap vermeyince, "El kaldırmaya ne dersiniz?" dedi Laura.

Sadece bir el kalktı. Laura güldü. "Demek ki aramızda dürüst bir tek kişi var." Sonra devam etti: "Beliki de bu sorunu daha çok sevecekiniz. Kaç kişi değerlerinin değişmeden korktuğunu düşünüyor?" Herkes elini kaldırdı bu kez. Hep birlikte gülmeye başladılar.

“Bu bize ne anlatıyor?”

“Reddetmeyi,” dedi Nathan.

Michael onayladı. “Bazen korktuğumuzun bile bilinçde olmuyoruz. Ben değilim. Öyküde en sevdiğim şey, ‘Korkmasaydın ne yapardın?’ sorusu oldu.”

Jessica ekledi: “Benim öyküden aldığım şey şu; değişim mutlaka olacak, ben korksam da korkmasam da, isteesm de istemesem de.

“Yıllar önce şirketimiz anskiopedi setleri satıyordu. İçimizden biri, anskiopediyi tek bir diskete yüklememizi ve daha ucuza satmamızı önerdi. Üretim maliyeti öyle düşük olacaktı ki pek çok kişi bunu satın alabilecekti. Ama biz karşı çıktık.”

“Neden karşı çıktınız?” diye sordu Nathan.

“Çünkü biz şirketin bellekmiğinin kapı kapı dolaşıp satış yapan satış gücümüz olduğunu düşünüyorduk. Satış gücümüzü de sattıkları pahalı ürünlere karşılık büyük komisyonlar vererek bir arada tutuyorduk. Uzun süredir başarılı bir şekilde işimizi sürdürüyorduk ve bu başarının sonsuza dek süreceğini düşünüyorduk.”

“Bu sizin Peynirinizdi,” dedi Nathan.

“Evet. Ancak şimdi dönüp geriye bakttığımızda, sadece ‘Peynirimizi kapmadıklarını’ fark ediyorum.

Peynir'in de kendine göre bir ömrü var ve bunu sürdürüyor.

"Her neyse, biz değişmedik. Ancak bir rakibimiz bunu yapıt ve satışlarımız müthiş azaldı. Çok zor bir dönem geçirdik. Şimdi, endüstride büyük bir teknolojik değişim yaşanıyor ve kimse bunumla uğraşmak istemiyor. Durum hiç parlak görünmüyor. Yakında işsiz kalabilirim."

"Şimdi labirent zamanı!" diye bağırdı Carlos. Herkes güldü.

Carlos Jessica'ya döndü. "Kendine güvenmen negüzel."

Frank söze karıştı: "Benim bu öyküden aldığım ders ise şöyle: Kendimi çok fazla ciddiye alıyorum. Ancak Kurn'in kendine güvenmeyi öğrendiğinde ne kadar değiştiğini gördüm."

Angela sordu: "Murn'in değiştiğini ve Yeni Peynir'i bulduğunu düşünüyor musunuz?"

"Bence bulda," dedi Elaine.

"Ben sanmıyorum," diye karşı çıktı Cory. "Bazı insanlar hiç değişmezler ve bunun bedelini de öderler. Tıbbi çalışmalarım sırasında Murn gibi insanlar görüyorum. Kendilerini Peynir'lerine bağımlı hissediyor-

lar. Peynir'i yitirdiklerinde kendilerini birer kurban olarak görüyorlar ve başkalarını suçluyorlar. Kendilerini, unutabilen ve yoluna devam edebilen insanlardan daha kötü hissediyorlar."

Nathan kendi kendine konuşur gibi hafif bir sesle, "Sanırım sorulması gereken soru şu," dedi. "Unutmak ve yolumuza devam edip ilerlemek için neye ihtiyacımız var?"

Bir süre kimse konuşmadı.

"Şunu kabul etmeliyim," dedi Nathan. "Ülkenin diğer bölgelerinde neler olduğunu görüm, ama bunun bizi etkilemeyeceğini düşündüm. Sanırım elinizde imkân varken değişimi başlatmak, bu değişime karşı koymaktan ya da tepki göstermekten daha iyi. Belki de kendi Peynir'imizi kapmalıyız."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Frank.

Nathan karşılık verdi: "Eski mağazalarımızı satsaydık ve diğerlerinin tümüyle rekabet edecek büyük, modern bir mağaza açsaydık bugün ne durumda olurduk merak ediyorum."

Laura, "Belki de Kirin duvara 'Maceranın tadını çıkarın ve Peynir'i kapın,' yazarken bunu kastediyordu," dedi.

Frank başını salladı. "Bence bazı şeyler hiç değişmemeli. Örneğin, ben bazı temel değerlerime sadık kalmalıyım. Ama şimdi fark ediyorum ki Peynir'i daha erken götürseydim, çok daha iyi bir durumda olurdum."

"Şey, Michael," dedi Richard, "bu çok güzel bir öykü. Peki bunu şirkette nasıl uyguladın?"

Grup henüz bilmiyordu, ama Richard bazı değişimler yaşıyordu. Eşinden ayrılmıştı; şimdi hem çocukları hem büyütmeye hem de kariyerini dengede tutmaya çalışıyordu.

Michael yanıt verdi: "İleriyi görmeye çalışıp nereye gittiğimize bakmak yerine, işimin sadece günlük sorunlarla başa çıkmak olduğunu sanıyordum.

"Ve günde yirmi dört saat bu sorunlarla uğraşıyordum. Pek de eğlenceli bir yaşantım yoktu. Bir fare yarışına girmiştim ve çıkamıyordum.

"Peynirimi Kim Kaptı? öyküsünü duyduktan ve Kırın'ın nasıl değiştiğini gördükten sonra, işimin Yeni Peynir'in resmini çizmek olduğunu anladım. Bunu net ve gerçekçi bir şekilde yaptıktan sonra, ben ve birlikte çalıştığım diğer insanlar değişimin ve başarının tadını çıkarabilirdik."

“Çok ilginç,” dedi Angela. “Çünkü benim için öy-
künün en can alıcı yeri Kırın’ın korkusuna yenip kafa-
sında Yeni Peynir’i buldurğunu resmetmesiydi. Böyle-
ce labirentte koşmak daha az korku verici ve daha ke-
yifli olmuştu.”

Richard araya girdi. “Müdürüm bana firmanın de-
ğişime ihtiyacı olduğunu söylemişti. Sanırım benim
değişmem gerektiğini kastediyordu, ama ben bunu
duymak istemedim. Bizi yönettiği Yeni Peynir’in ne
olduğunu ya da bundan ne kazanacağımı bilemedim.”

Richard hafifçe gülümsedi. “Yeni Peynir’i görme
ve bunun tadını çıkarma fikrinden hoşlandığımı itiraf
etmeliyim. Bu her şeyi aydınlatıyor. Korkuya azalti-
yor ve değişime daha fazla ilgi göstermeyi sağlıyor.

“Belki bunu evde de uygulayabilirim,” diye ekledi,
sonra. “Çocuklarım hayatlarındaki hiçbir şeyin, asla
değişmemesi gerektiğini düşünüyorlar. Öfkeleniyor-
lar. Sanırım geleceğin getireceklerinden korkuyorlar.
Belki de onlara Yeni Peynir’in gerçekçi bir resmini
çizmedim. Çünkü bunu kendim de görmüyordum.”

Grupta kiler sessizdi. Bazıları kendi ailesini düşünü-
yordu.

“Çoğunuz işinizden söz ediyorsunuz,” dedi Elaine.

“Oysa ben öykü yü dinlerken özel yaşamımı düşün-
düm. Sanırım benim şu anda ki ilişkim ciddi bir biçim-
de kötüleşmiş Eski Peynir.”

Cory gülerek onaylad ı. “Benimki de öyle. Kötü bir
ilişkiden kurtulmam gerektiğini düşünüyorum.”

Angela, “Ya da belki eski ilişki sadece eski davra-
nı şlar,” dedi. “Yapmamız gereken şey ilişkiyi kötüleş-
tiren davranı şları kurtulmaktır. Sonra daha iyi düşüne-
bilir, daha iyi davranabiliriz.”

“Hey!” dedi Cory. “Çok iyi bir noktaya değindin.
Yeni Peynir, aynı insanla yeni bir ilişki.”

“Benim yapmak istediğim de bu,” diye onaylad ı
Richard. “Ben eski ilişkimden değil, eski davranışım-
dan kurtulmak istiyorum. Aynı davranışı tekrarlamak
aynı sonuçları doğuruyor. İçimi değiştirmek yerine,
firmanın değişmesine yardımcı olan insanlardan biri
olabilirim. O zaman şimdikinden çok daha iyi bir işe
sahip olurum.”

Başka bir kentte yaşayan ve sırf bu toplantı için
oraya bulunan Becky, “Öykü yü ve sizin yorumlarınız
dinlerken kendime güldüm,” dedi. “Uzun süre Mirra
gibi davranı dım, murra kırın ettim ve değişmeden kork-
tum. Birçok kişinin de aynı şeyi yaptığını fark etme-

dim. Korkarım bilmeden bunu çocuklarıma da aşıla-dım.

"Şimdi düşününce değişimin bizi çok daha güzel, yeni bir yere götürebileceğini görüyorum.

"Oğlum lise ikinci sınıftayken kocamın işi gereği Vermont'tan Illinois'e taşınmak zorunda kaldık. Oğ-lum arkadaşlarından ayrılacağı için çok üzgündü. Kendisi çok iyi bir yüzücüdür, ancak Vermont'taki li-senin yüzme takımı yoktu. Bu nedenle, onu götürdü-ğümüz için bize çok kızgındı.

"Çok geçmeden Vermont dağlarına âşık oldu. Kayağa başladı, okulda yüzme takımına girdi. Şimdi Colorado'da çok mutlu.

"Eğer hepimiz bu Peynir öyküsünün keyfine var-saydık, ailelerimizi pek çok stresten kurtarabilirdik."

"Eve gidip bu öyküyü çocuklarıma anlatacağım," dedi Jessica. "Onlara benim kim olduğumu düşündük-lerini soracağım; Koklarca mı, Koşarca mı, Mırın mı yoksa Kırın mı. Ailemizin Eski Peynir'i konusunda neler hissettiğimizi, Yeni Peynir'imizin ne olduğunu tartışabiliriz."

"İyi fikir," diye onayladı Richard.

Frank de aynı düşüncedeydi. "Sanırım ben Kırın gi-

bi olup Peynir'i kaybacağım ve tadını çıkaracağım. Ordudan ayrılacaklar için endişelenen, değişimden korkan arkadaşlarıma da bu öykünü anlatacağım. Eminim çok ilginç tartışmalar olacak."

"İşte işimiz böyle büyüttük," dedi Michael. "Bu öykü üzerinde tartıştık ve bunu kendi durumumuza uyguladık.

"Sonuç çok başarılıydı, çünkü değişimle ilgili tartışmalarımız çok eğlenceli bir dille yapıyorduk. Bu yöntem şirketin derinliklerine işlediğce daha da etkili oldu."

"Nasıl?" diye sordu Nathan.

"Şirkette ilerledikçe, giderinli küçümseyen çok sayıda insanla karşılaştık. Yukarıdan emproze edilen değişimden çok korkuyorlardı. Bu yüzden de karşı koyuyorlardı.

"Kısacası, emproze edilen değişim karşı çıkılan değişimdi.

"Keşke bu öykünü daha önce duysaydım," diyerek sözlerini tamamladı Michael. "Çünkü işimiz öyle kötü bir durumu geldi ki çok iyi dostlarımız da dahil olmak üzere pek çok kişiyi işten çıkarmak zorunda kaldık. Bu hepimiz için çok zor oldu. Ancak herkes, ayrı-

lanlar da kalanlar da, Peynir öykküsünün her şeyi farklı görmelerini ve daha kolay başa çıkmalarını sağladığını söyledi.

"İşten ayrılıp yeni bir iş aramak zorunda kalanlar önceleri zorlandıklarını, ancak öykküyü hatırlayınca bundan çok yararlandıklarını söylediler."

Angela sordu: "Onlara en çok ne yardımcı olmuş?"

"Korkularını yendikten sonra, bana söylediklerine göre, onlar için en iyi şey, dışarıda onu bekleyen Yeni Peynir'in olduğunu hatırlamak olmuş.

"Zihinlerinde yer eden Yeni Peynir resmi kendilerini iyi hissettmelerini ve iş görüşmelerinde daha başarılı olmalarını sağlamış. Çoğu daha iyi işler bulular."

Laura sordu: "Ya şirkette kalanlar?"

"Onlar da meydana gelen değişikliklerden şikâyet etmek yerine Peynirimizi göstürdüler. Şimdi Yeni Peynir aramaya zamanı dediler. Bu bize zamanı kazandırdı ve stresi azalttı.

"Çok geçmeden, bunu en çok karşı çıkanlar bile değişimin yararlarını gördüler. Hatta değişimin gerçekleşmesine yardımcı oldular."

"Sence bu neden oldu?"

"Çünkü hepsi şirketteki baskıyı şu veya bu şekilde yaşamışlardı.

"Çalıştığınız şirketlerde üst yönetim değişimi ilan ettiğinde ne olur? Çalışanlara göre bu fikir iyi miydi kötü müydü?"

"Kötü," diye kahkaha verdi Frank.

"Neden peki?"

Carlos söze karıştı. "Çünkü her şeyin aynı kalmasını istiyorlar, değişimin onlar için kötü olacağını düşünüyorlardı. Parlak bir insan değişim kötüdür derse, diğerleri de onu katılır."

Michael onayladı. "Evet, öyle hissettmeseler de kendileri de parlak görünmek için buna katıldıklarını söylerler. Bu baskı organizasyonlarda değişimi engeller."

Becky ekledi: "Ailelerde de aynı şey anne babalarla çocukları arasında olur." Sonra sordu: "Peynir öyküsünden sonra siz nasıl bir farklılık yaşadınız?"

Michael'ın yanıtı çok basitti: "Farklılık yaşadık, çünkü insanlar Mirra'a benzemek istemiyorlardı!"

Herkes güldü. Nathan, "Bu iyi bir nokta," dedi. "Ailede hiç kimse Mirra'a benzemek istemez. Değişimeyi kabul ederler. Neden bize bu öyküyü geçen toplantımızda anlatmadın? Gerçekten çok işe yararı."

“Bunun ne kadar işe yaradığını gördüğümüzde, bir-
likte iş yapmak istediğimiz insanlara da anlattık,” de-
di Nathan. Onların da değişimle uğraştığını biliyor-
duk. Onlara bizim onların Yeni Peynir’leri olabilece-
ğimizi, birlikte büyük başarılar elde edebileceğimizi
söyledik. Böylece yeni işler aldık.”

Bu sözler Jessica’ya yeni fikirler verdi ve ertesi sa-
bah bazı satış görüşmeleri olduğunu hatırladı. Saatine
bakıktan sonra, “Artık Peynir İstasyonu’ndan ayrıl-
malı ve Yeni Peynir’imi aramalıyım,” dedi Jessica.

Gruptakiler gülerek vedalaşmaya başladılar. He-
men herşi konuşmayı sürdürmek istiyordu, ama git-
meleri gerekiyordu. Ayrılırken Michael’a bir kez daha
teşekkür ettiler.

“Öykülyü yararlı bulmanıza sevindim,” dedi
Michael. “Umarım siz de bunu başkalarıyla paylaşma
fırsatına sahip olursunuz.”